Р Е Ш Е Н И Е
№ 43823

гр. София, 09.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 09.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова
ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов
Елеонора Попова

при участието на секретаря Биляна Кирилова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **8621** по описа за **2026** година докладвано от съдия Евгения Иванова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на „АН-ТА ГРУП“ ООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя А. Р., гражданин на И., чрез адв. Г. И., против Решение № 2147/15.06.2026 г., постановено по НАХД № 5811/2025 г., по описа на Софийския районен съд, НО, 10 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 22-2400395/10.12.2024 г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ С., с което на касатора на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 413, ал. 2 КТ е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лв. (равняващи се на 1 022.58 евро), за нарушение на чл. 14, ал. 1 ЗЗБУТ, вр. чл. 24, ал. 1 Наредба № 2 от 22 март 2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи.

В жалбата са развити съображения за неправилност на съдебния акт, поради нарушение на материалния закон, допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила и поради необоснованост на фактическите изводи. Според касатора СРС е подменил предмета на доказване, дал е превратно значение на косвени доказателства, игнорирал е доказателства, благоприятни за санкционираното дружество и е извел административнонаказателна отговорност при недоказани съставомерни факти. Иска се отмяна на НП, а в условията на евентуалност да се намали имуществената санкция до законоустановения минимум.

В съдебно заседание касаторът не е представляван.

Ответникът – Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ С., представляван от юрк. К., оспорва

жалбата и моли същата да бъде оставена без уважение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.
Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.
След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, Шести касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:
Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.
Във връзка с възникнал инцидент на обект „хипермаркет с гараж, декоративно-навигационна кула и подпорни стени в УПИ XXXII-2315, 2316, 2317, 2135, 2295,2297, 2131,2132, 2133, ПИ идентификатор по КККР 68134.802.2378, кв. 1, .“Д. – И.“, район И., [населено място]“ е била извършена проверка от служители на дирекция „Инспекция по труда“ С. на място, както и по документи и е приключила на 07.10.2024 г. На същата дата бил съставен и АУАН № 22-2400395 за това, че на 07.08.2024 г. работодателят „АН-ТА ГРУП“ ООД е допуснал до работа работещи, в това число и О. Правик, да извършва строително-монтажни работи на покрива (монтаж на покривна ламарина) без да използва лични предпазни средства (обезопасителен колан), с което не е осигурил здравословни и безопасни условия на труд и опазване здравето на работници на проверявания строеж.
Въз основа на АУАН е издадено и процесното наказателно постановление, с което на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лв.
За да потвърди наказателното постановление съставът на районния съд е приел, че входа на административнонаказателното производство не са допуснати нарушения на процесуалните правила, които да са ограничили правото на защита на дружеството, спазени са изискванията на чл. 42, ал. 1 и чл. 57, ал .1 ЗАНН. Мотивирано е отхвърлено възражението, че отговорността следва да носи техническия ръководител, а не работодателя. Прието е за безспорно, че въпреки, че на пострадалото лице е бил предоставен предпазен колан на 30.01.2024 г., в момента на извършване на строителните дейности работниците, сред които и пострадалият – О. Правик, не са имали предпазни колани, които да са закачени към сигурна и здрава опора. Предпазни колани били извадени, когато проверяващите посетили обекта, за което съдът е направил извод от свидетелските показания. Изложени са подробни съображения относно материалната законосъобразност на наказателното постановление, както и за степента на обществената опасност на нарушението, с което е оставена нормата на чл. 28 ЗАНН неприложена.
Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.
Съставът на СРС е събрал необходимите доказателства за правилното решаване на делото, анализирал ги е и въз основа на правен анализ е установил релевантните факти.
При субсидиарното прилагане на НПК, СРС е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по делото, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствата, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила.
Въззивният съд не е допуснал нарушение при оценката и анализа на доказателствата. неоснователно е възражението, че съдът е кредитирал показания на инспекторите от ДИТ. Действително същите не са възприели момента на инцидента, нито непосредствено са възприели дали пострадалият е бил с обезопасителен колан. Извод за липсата на такъв колан следва да се направи от логическата последователност на установените факти и обстоятелството, че Правик е

паднал и е настъпила смъртта му в последствие. това, че коланите били изнесени при появата на инспекторите, както и фактът на падането, водят до единствения логичен извод, че обезопасителните колани не са били налични към момента на инцидента. Не е допуснато нарушение от страна на съда, който е обсъдил всички доказателства и обосновано е извел правните си изводи въз основа на установените факти.
Съгласно чл. 14, ал. 1 ЗЗБУТ юридическите и физическите лица, които самостоятелно наемат работещи, юридическите и физическите лица, които ползват работещи, предоставени им от предприятие, което осигурява временна работа, както и лицата, които за своя сметка работят сами или в съдружие с други, са длъжни да осигурят здравословни и безопасни условия на труд във всички случаи, свързани с работата, както на работещите, така и на всички останали лица, които по друг повод се намират във или в близост до работните помещения, площадки или места. Според ал. 2 лицата по ал. 1 носят отговорност за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд независимо от задълженията на работещите по този закон, както и от това дали тази дейност се осъществява от техни органи или е възложена на други компетентни служби или лица. Въз основа на цитираните разпоредби касационната инстанция намира за правилни изводите на СРС, че отговорността на работодателя е обективна и не отпада при възлагане на конкретна функция на дадено лице. Да се допусне това тълкуване би означавало, всеки работодател да се освободи от отговорност чрез възлагане на дейности на конкретни лица. Задължението на работодателя е обективно за цялостната дейност на предприятието, която несъмнено фактически би се осъществявала от конкретни физически лица, но в работодателят като такъв не се освобождава от отговорност с възлагане на дейности на лица. Административнонаказателната отговорност на юридическите лица е обективна и не се изследва въпросът за вината, която може да не бъде установена или да бъде изключена по отношение на физическите лица. Именно поради това и в разпоредбата на чл. 16, ал.1, т. 6 ЗЗБУТ е въведено задължение за работодателя при осъществяване на дейността за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд да осигури ефективен контрол за извършване на работата без риск за здравето и по безопасен начин. Макар работодателят да е ангажирал доказателства, че формално е въвел правила за безопасни условия на труд, че провежда инструктаж или е осигурил лични предпазни средства, то безспорно след като е допуснал настъпването на трудовата злополука, следва един извод и той е, че контролът, дори и да е бил осъществен, не е бил резултатен. Липсата на ефективен контрол е валидна и когато е налице някакъв вид подценяване на ситуацията от страна на самия пострадал работник, както е възможно да е било и в конкретния случай. На настоящият съдебен състав е служебно известно, че с Разпореждане 35736/05.11.2024 г. на длъжностно лице по чл. 60, ал .1 КСО злополуката е била приета за трудова, като в рамките на съдебен контрол жалбите на касатора в настоящото производство са били отхвърляни и актовете на НОИ са потвърждавани – Решение №23717/09.07.2025 г. на АССГ, по адм. д. № 3517/2025 г., оставено в сила от ВАС.
Минималните изисквания за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд на временните и подвижните строителни площадки са регламентирани в Наредба № 2 от 22 март 2004 г. на министъра на труда и социалната политика и министъра на регионалното развитие и благоустройството. В разпоредбата на чл. 24, ал. 1 предвижда, че на строителната площадка се допускат до работа само работещи и други лица, които използват осигурените им лични предпазни средства и специални и работни облекла.
Несподеляема е основаната теза, технически ръководител е бил К., определен със заповед на работодателя, който е следвало да упражнява контрол по ЗБУТ. Както се посочи, отговорността на работодателя е обективна и не се изключва от определянето на конкретно лице да упражнява

контрол по ЗЗБУТ. Не е необходимо и доказването, че управителят или друг орган на управлението е разпоредил, разрешил или толерирал извършване на монтаж на покривна ламарина без обезопасителни колани. Наличието на активни действия в тази насока, извършвани от управителя или друго лице, би следвало да бъде преценявано през призмата на чл. 136, ал. 1 и сл. от НК. Но това е извън предмета на настоящото производство, в което се установява допускане до работа в нарушение на нормите на ЗЗБУТ и приложимата Наредба. На следващо място твърдението за липса на съставомерно поведение не може също да бъде споделена от съда. Както се посочи липсата на ефективен контрол от обективна страна и допускането на трудовата злополука сами по себе си сочат на съставомерност на вмененото в отговорност нарушение.
Определената от наказващия орган санкция е потвърдена и анализирана от решаващия състав на съда, поради което настоящата инстанция не намира за необходимо да повтаря изложените вече съображения на СРС при приложението на чл. 221, ал. 1 АПК.
Като е достигнал до същите изводи съставът на районния съд е постановил едно правилно решение, което не страда от твърдените в жалбата пороци.
При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 3 ЗАНН, на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 130 лева, определен при съобразяване разпоредбата на чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ, което своевременно е претендирано. Сумата следва да бъде превалутирана в евро - 66,47 евро.
Така мотивиран, Административен Съд С. – град, VI-ти касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2147/15.06.2026 г., постановено по НАХД № 5811/2025 г., по описа на Софийския районен съд, НО, 10 състав.
ОСЪЖДА „АН ТА ГРУП“ ООД да заплати Главна инспекция по труда разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 66.47 евро.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.